

ved Fordelingen af et Statsstilskud at have for Dje, at det fortrinnsvis er det oberbe-
 byrdede Hartkorn, som det gælder om at
 skaffe en Lettelse. Opgaven lynes da først
 og fremmest at være den, saa vidt muligt
 at nedbringe Hartkornets kommunale
 Byrder til, hvad de vare før de
 ovennævnte Loves Emanation, altsaa til
 Gennemsnittet for Aarene 1885—89. Da
 det imidlertid tilmed maa erkendes, at
 Hartkornsansættelsen nu langtfra er
 tidssvarende, og at den derfor kun
 daarlig egner sig til fremdeles at være
 Basis for Skattepaaligning, hvor der
 samtidig drages Omsoerg for, at
 Hartkornets Skattebyrde ikke skal vokse
 i det ubegrænsede, men at der sættes en
 bestemt Grænse for Benyttelsen af
 Hartkornet som Basis for Afgiften til Amt
 og Sogn, som den frentidig ikke bør
 kunne overskride. Denne Grænse har man
 for Sognekommunernes Vedkommende
 ment at burde sætte omtrent ved
 Gennemsnittet af Hartkornsaafgiften for
 hele Landet før 1890, afrundet nedad til
 16 Kr. pr. Td. Hartkorn (2 Kr. pr. Skæppe),
 saaledes at alt, hvad der overstiger dette
 Beløb, frentidig bliver at paaligne i
 Forhold til Ejendommenes Verdi i
 Handel og Wandel efter Ansættelse til
 „Ejendomsstyld“. Denne nye Skatteansættelse
 har man da fundet det rettest at
 udstrække til samtlige Ejendomme i
 Kommunen, saa at ogsaa de hidtil væsentlig
 skattefrie Ejendomme indbrages under
 denne Beskatning, idet man dog har ment
 at burde begrænse Beskatningen efter
 Ejendomsstyld til et Beløb af højst 2 pro
 mille af Ejendommens Verdi. Den nærmere
 Udførelse af de herhen hørende Bestemmelser
 findes i det samtidige hermed fremsatte
 Forslag til Lov om Kommuneskat.

De Formaal, som der ved nærværende
 Lovforslag i Forbindelse med det
 Lovforslag om Kommuneskat, hvortil
 det henviser, sigtes paa, ere da:

1) Forbedring af de kommunale
 Skatteforhold i Kommunerne ved
 Inddragning af hidtil skattefrie
 Objekter under Beskatningen,
 nemlig: dels Næringsdrift, udøvet af
 Aktieselskaber, dels faste
 Ejendomme, der ikke ere
 Landbrugsejendomme;

2) Nedbringelse af Hartkornsaafgifterne
 til Amt og Sogn henimod, hvad de
 vare før 1890, ved Hjælp af et
 Statsstilskud;

3) Normering af Statsstilskudet
 saaledes, at det giver Kommunerne en
 i Tidens Løb stigende Ind-

tægt som Modvægt imod den fortsatte
 Stigning i Udgifterne;

4) Fiksering af en Maksimumsgrænse
 for de Afgifter, der kunne lignedes
 paa Hartkornet til Amt og Sogn samt

5) Ansættelse af samtlige Ejendomme
 i Sognekommunerne til Ejendomsstyld
 efter deres Verdi i Handel og Wandel
 som Basis for Skattepaaligning i
 Stedet for Hartkornsansættelse.

Da der i 1898 var lignet c. 580,000 Kr.
 mere paa Hartkornet til Amtene end i
 Gennemsnit for 1885—89 og ca. 670,000
 Kr. mere til Sognekommunerne, vilde der
 til Opnaaelsen af det under 2) nævnte
 Formaal udkræves et Statsstilskud af ca.
 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., saafremt det ligefrem
 fordeltes i Forhold til Stigningen i
 Hartkornsubgiften, men ved den her
 valgte Fordelingsmaade noget mere.
 Naar der da skulde gives Kjøbstadkommu-
 nerne en forholdsvis omtrent tilsvarende
 Andel i Statsstilskuddet maatte dette
 beregnes til omtrent 2 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Et
 saadant Beløb maa vel ogsaa betragtes
 som det højeste, som der vilde kunne
 være Tale om uden Kompensation at
 ofre paa en Skattereform, og selv
 dette vil under Statskassens nærværende
 Tilstand næppe kunne lade sig gøre,
 saafremt andre berettigede Krav ikke
 skulle tilfidesættes, medmindre
 Udgifterne til Jernbaner og lignende
 Anlæg indskrænktes eller i større
 Omfang end hidtil dækkes ved
 Optagelse af Laan.

Sætter man sig nu imidlertid til
 Opgave at nedbringe ikke blot
 Hartkornspaaligningen, men
 overhovedet Kommunerens Udgifter
 i sociale Djemed til omtrent det
 samme Beløb, som de have
 krævet af Skatteyderne før
 1890, vil den nævnte Sum af ca.
 2 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. ikke strække til.
 Det vil derfor ved Siden af
 det i nærværende Lovforslag
 nævnte ukompenserede
 Statsstilskud blive foreslaaet
 at forhøje Brændevinsbrændings-
 afgiften til omtrent det
 dobbelte af sit nuværende
 Beløb eller med ca. 3 Mill.
 Kr., af hvilke det da
 foreslaas at anvende Halvdelen
 til yderligere
 Fordeling imellem
 Kommunerne, medens den
 anden Halvdel anvendes
 til Dannelse af en
 Forsikringsfond for
 ubemidlede imod
 Følgerne af Invaliditet
 og Alderdomssvaghed,
 for hvis Anvendelse
 der da ved særlig
 Lov maa gives Regler.
 Tages i Betragtning,
 hvilke Byrder der
 paaføres Kommunerne
 ved et overdrevent
 Forbrug af Brændevin
 (jfr. den af Statistisk
 Bureau i Septbr. 1882
 afgivne Beretning om
 Driftsældighedsforholdene
 i Danmark, Stat. Meddelelser,
 Tredie Række, 4de Bd., S. 215—342),